

عنوان مقاله:

سازمان فضایی در شهر اسلامی ایران

محل انتشار:

فصلنامه هنر و تمدن شرق، دوره 1، شماره 1 (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

سید امیر منصوری

محمود تیموری

خلاصه مقاله:

شهر به عنوان عالی ترین مظهر تمدن انسانی، در ایران دو سرنوشت متفاوت داشته است: در دوران پیش از اسلام که جهان بینی طبقاتی حاکم بود و ارتباط میان زمین و آسمان از طریق اشخاص برگزیده برقرار می شد، بنابراین شهر صورتی دستوری و نمادین داشت. با ورود اسلام به ایران، جهان بینی برابرنگر اسلام، منطق طبقات اجتماعی را در هم ریخت و قبول ارتباط بی واسطه میان انسان و خدا، جایگاه واسطه ها و اشخاص خاص در جامعه را برچید. در نتیجه شهر اسلامی ایران، به دلیل دگرگونی اندیشه و اعتقاد، محصولی نوین از تمدن دوره اسلامی ایران شد که از سازمان فضایی متفاوتی نسبت به گونه قبل از اسلام خود بهره مند بود. شهر جدید، اجتماع محور بود و سازمان و صورت آن از اصالت اجتماع، برابری افراد جامعه و نمادهای اعتقادی ساکنان الهام می گرفت. در نتیجه دارای نظامی شد که در دوره پیش از آن وجود نداشت تأثیرات شهر ایران قبل از اسلام در دوره اسلامی به برخی عناصر کالبدی و شکل دهنده به فضاهای شهری منحصر می شد.

کلمات کلیدی:

سازمان فضایی شهر، شهر ایرانی، شهر اسلامی، روابط اجتماعی، مرکزیت شهر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/851773>

